

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 81

Ple del Parlament

Sessió 39, tercera i darrera reunió, divendres 21 d'octubre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures 300-00232/13	3
Interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social 300-00225/13	9
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00226/13	14
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat 300-00230/13	22

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 39.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Reprenem la sessió amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre les infraestructures

300-00232/13

Exposa la interpellació el diputat Jordi Terrades Santacreu.

(Aplaudiments, remor de veus i rialles.)

Jordi Terrades Santacreu

Senyora Vergés, conseller, diputades, diputats, molt bon dia. Gràcies per aquesta rebuda. *(Rialles.)* Catalunya també ha de saber aprofitar les oportunitats que ofereix la globalització. La globalització té temes..., externalitats negatives, temes negatius, però també té qüestions positives, no? I ens hem d'emmotllar, també, en el món que ens toca viure.

Catalunya té una bona posició geogràfica. Estem situats estratègicament a l'arc mediterrani, tenim un capital humà equiparable al dels països més desenvolupats, tenim diversitat sectorial des d'un punt de vista econòmic i, alhora, sectors productius d'aglomeració. La guerra iniciada per Rússia a Ucraïna, una guerra a Europa; també, la situació que està provocant la política de la Xina estan configurant una nova situació geoestratègica amb connotacions econòmiques evidents. I ens calen unes infraestructures adaptades a les noves necessitats. Infraestructures per a què? Doncs infraestructures per atreure més inversions i, alhora, facilitar la vida dels ciutadans i ciutadanes del nostre país i també a les empreses del nostre país. Perquè nosaltres creiem que..., i volem que les nostres empreses siguin més productives i, sobretot, créixer en ocupació.

Creiem que hi ha un ampli consens entre els economistes, que ens diuen que un impacte positiu sobre el creixement econòmic té a veure també amb una inversió en infraestructures... No fer infraestructures per fer infraestructures, sinó al servei de les polítiques territorials, al servei de l'economia del país, al servei de les persones del país. A més creixement econòmic, més oportunitats, també, de redistribució de la riquesa generada.

No li descobreixo res, conseller, si li dic que per nosaltres l'ampliació i la transformació, sobretot la transformació de l'aeroport de Barcelona - El Prat, és necessària, i ho és per al progrés social i econòmic del país. Opinem que faríem bé de superar els posicionaments apriorístics –tots plegats, eh?– i, des d'un treball tècnic solvent i compartit, arribar al consens, que ara no hi és i que és un consens que fa falta per a la transformació d'aquest aeroport. L'aeroport de Barcelona és un dels aeroports més importants de la Unió Europea. Estem recuperant, en aquests moments, vols i usuaris. Conseqüència: tornarem ben aviat a arribar al punt de la seva capacitat màxima.

I per què defensem aquesta transformació? Perquè al darrere de la vocació internacional de l'aeroport hi ha l'aposta clara de la internacionalització, encara més, de

l'economia catalana, de les empreses catalanes, que necessiten accedir als mercats internacionals i requereixen vols directes. A on? A l'Àsia i Amèrica. No només per a les persones, sinó per a les càrregues, també; per als productes. Una prova de l'interès que desperta Barcelona és l'anunci que ha fet aquesta setmana, la setmana passada, United Airlines, que ha fet públic que l'any que ve farà un vol..., gestionarà un vol directe de Barcelona a Chicago. Vull dir, Barcelona tindrà ja dos vols directes a Chicago amb dues companyies diferents.

De la transformació i la millora de l'aeroport en depèn, des del nostre punt de vista, l'economia del país i el futur de moltes –de moltes– de les nostres empreses. I suposo, conseller, que és conscient –espero que ho sigui, nosaltres esperem que ho sigui, que ho sigui el Govern– que, si no ho fem nosaltres –Catalunya–, altres aeroports del sud d'Europa ompliran aquesta necessitat de disposar d'un nou *hub* internacional en aquest àmbit territorial per fer les connexions, ho torno a repetir, amb els mercats asiàtics i amb els mercats americans.

Deixi'm canviar de tema. Ahir, en una resposta –o abans-d'ahir– que li va fer a una illustre diputada, que li preguntava sobre la línia 9, vostè va dir: «No, no.» I li va respondre: «Trens, trens i més trens.» Jo també li parlaré de trens. Li parlaré del metro, d'inversions que vostès han de fer i de carreteres, perquè no només trens necessita el país. I hi ha moltes carreteres que cal millorar, en algun cas, desdoblar, i que les competències són del Govern de la Generalitat de Catalunya. En principi avui, conseller, no li parlaré de la ronda entre Sabadell i Terrassa, que hauria de connectar amb la B-40 i amb tota la infraestructura aeroportuària –el port i l'aeroport.

Coneixem les posicions de cadascú. Per cert, el molt honorable president, abans-d'ahir també, en la presentació del nou Govern, parlava dels amplis consensos i, apellant a aquests mateixos, demanava recolzament al seu Govern. Consens –consens– és el que hi ha en aquest Parlament –i, per cert, molt majoritari– al voltant de l'ampliació de l'aeroport del Prat i de la ronda Nord de Sabadell. Els que estan en franca minoria són vostès, el Govern, respecte a aquestes infraestructures i algunes altres, eh?

Treballar per una economia competitiva vol dir també –suposo que hi estarem d'acord– invertir, millorar i sostenir adequadament les infraestructures de mobilitat, i sobretot les que sustenten el transport públic. Deia vostè ahir: «Parlarem de trens.» D'acord. Deixi'm que li parli del sistema ferroviari que cada dia utilitza més del doble d'usuaris dels que fan servir Rodalies, Renfe i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i de la que vostès també són responsables i que, curiosament, se'n parla poquet: el metro. Senyor conseller, el metro l'utilitzen cada dia 1.375.000 usuaris. Només la línia 1 porta més gent, més usuaris, que Rodalies, Renfe o Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. És el gran sistema de transport col·lectiu. I sap què passa? Que qui ha de finançar les unitats mòbils, la modernització de la senyalització i de la infraestructura és el Govern de Catalunya. Mil milions d'euros és el que es necessitarà en els propers anys fins al 2030. Estem parlant de fiabilitat i estem parlant de seguretat de tots aquests usuaris que utilitzen aquest sistema de transport.

Ja li anuncio, conseller, que en la moció subsegüent proposarem que el Govern acordi en el termini màxim de sis mesos un contracte programa amb Transports Metropolitans de Barcelona per fer front a aquests reptes. Reptes que no s'acaben aquí, cal que facin i presentin un pla factible i prioritari per perllongar les línies de metro fins a Esplugues i Badalona, amb calendaris que no es retardin any rere any.

Un apunt ràpid sobre Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Cal posar en funcionament ja les noves unitats de la línia del Vallès, millorar la fiabilitat d'aquesta línia que, de fet, tot aquest any porta moltes incidències. Línia del Vallès, que nosaltres també opinem i creiem i els hi proposarem, que hauria d'arribar abans de l'any 2030 a Castellar del Vallès. I ja no parlem de la línia Baix-Anoia de Ferrocarrils, que a les alçades que estem del segle XXI no és competitiva en la seva velocitat comercial.

Creiem que el Govern s'ha de plantejar seriosament la duplicació de vies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a Igualada i Manresa. I properament també discutirem a la comissió corresponent una proposta del meu grup parlamentari que posa en dubte els plans de Ferrocarrils de la Generalitat pel que fa al transbordament d'usuaris a l'estació de Martorell dels que venen d'Igualada i Manresa, perquè això encara perjudicarà més la velocitat comercial d'aquest sistema de transport col·lectiu.

I aquest minut que em queda, senyor conseller, a veure si em pot respondre, també, en la resposta que ara em farà... Vostè se'n deu recordar, perquè era diputat –bé, segueix sent diputat–, ho va votar en aquest Parlament, va participar en aquesta votació, també una proposta del Grup Socialistes que preguntava que què ens podia dir el Govern dels 759 milions d'euros de l'addicional tercera de l'any 2008. Hi havia un compromís d'explicar en què s'invertirien, en quines infraestructures de mobilitat invertirien, i, a hores d'ara, ni aquest grup parlamentari, que va ser el que va instar la moció, ni el Govern d'Espanya, que és amb el que han de pactar, tenen coneixement de quina és la proposta del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a com s'han d'invertir aquests 759 milions d'euros de l'addicional tercera de l'any 2008. I si no tanquem aquesta carpeta, difícilment el Govern podrà negociar amb el Govern d'Espanya l'altra carpeta, que és què fem amb els excedents en inversions de mobilitat de l'addicional tercera des de l'any 2009 a l'any 2013.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Aca-bo. Estem al darrer trimestre de l'any i, per tant, potser que espavilin respecte a aquesta part de la carpeta, perquè es queixen molt, però després, quan tenen els diners al damunt de la taula, no ens expliquen en què se'ls pensen gastar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Terrades, en primer lloc, els hi voldria dir que passarem tot el matí junts, intentaré que no sigui molt pesat per part meua, però em veuran interpellació rere interpellació.

Si em permeten, senyor Terrades, i no esquivaré cap dels seus plantejaments, sí que m'agradaria començar explicant unes quantes idees claus del Departament de Territori, de l'actual Departament de Territori, que és, doncs, en primer lloc, posar el territori i les infraestructures al servei dels grans reptes socials, econòmics i ambientals que té aquest país, com el senyor Terrades també apuntava. Per tant, hi coincidim. Treballant per un major equilibri territorial en el marc d'un projecte que ajudi a garantir els drets de ciutadania, de tota la ciutadania, visqui on visqui, arreplant la gent arreu del país. Un compromís amb el país sencer, amb la Catalunya sencera.

I alhora també amb un model d'infraestructures territorial, que és el que en gran part defineix el model de desenvolupament del país. I, per tant, en som conscients i des de l'actual Govern de la Generalitat tenim molt clar que aquestes han de contribuir a la cohesió social i territorial del país. És una eina clau en la lluita contra el canvi climàtic, contra la descarbonització, davant de l'emergència climàtica, i també per al progrés, la prosperitat i el benestar acompanyant el nostre teixit empresarial.

Per tant, una aposta clara per una optimització econòmica i social de les infraestructures, prioritzant actuacions segons la rendibilitat i la viabilitat amb mobilitat connectada, en xarxa, per treure el màxim de la xarxa que ja és existent, perquè també tenim molta feina a fer en la gestió de la xarxa existent. Reforçar els criteris de prioritització de les infraestructures amb objectius d'avaluació ambiental i d'anàlisi de cost i de benefici de les polítiques d'infraestructures.

També creiem que amb el balanç zero dels nous projectes no en tenim prou. Hem de tendir a aconseguir un balanç negatiu d'emissions. I això no vol dir no fer-les, vol dir fer-les d'una manera diferent, vol dir fer-les treballant per donar respostes a les realitats que vivim i a les necessitats de solució que tenim. Patim un dèficit d'inversió infraestructural, sobretot en l'àmbit ferroviari. I ho repeteixo, sobretot en l'àmbit ferroviari.

Vostè, de manera molt hàbil –i legítima, evidentment– ha parlat d'alguns trens, del metro, de Ferrocarrils...; ha obviat Renfe, ha obviat Rodalies. No passa res. Jo crec que serem capaços de treballar, de trobar camins per tal de donar resposta a les necessitats de la gent, a la gent que cada dia agafa els trens al matí, sigui el que sigui, construint un sistema ferroviari integral de Catalunya. Crec que és un objectiu legítim i que ens hem de marcar, tots plegats, com a manera d'avançar, perquè dona resposta a la gent i perquè dona resposta també a les nostres empreses. La incertesa de què passarà quan agafes el tren al matí té uns costos econòmics sobre les nostres empreses i principalment està focalitzat –per desgràcia, eh?, vull dir, m'agradaria que no fos així– en rodalies.

Per tant, sota aquest marc, jo crec que, i com vostè deia, tenim l'obligació i la responsabilitat de treballar per consensos; treballar per consensos a partir dels valors compartits per la ciutadania. I els consensos no estan només en aquesta cambra, estan també a fora d'aquesta cambra, i són els més importants, segurament, per tirar endavant projectes.

Valors com la realitat que vivim de l'emergència climàtica, el progrés econòmic, la prosperitat de tots els nostres veïns i veïnes, la cohesió social i l'eficiència dels recursos públics crec que han de ser els que guïïn aquests consensos. I crec que tots estem d'acord amb que cal buscar acords amplis i amb no fer servir el debat sobre infraestructures com una qüestió de desgast, sinó com una qüestió de solució a les necessitats que té tothom. Aquí jo crec que no ens hi trobaran. Ens trobaran en la construcció d'aquestes solucions.

Vostè em parlava de l'aeroport, no? Jo crec que davant de l'aeroport tenim l'obligació de respondre a aquests amplis consensos que hi han en el país i que no estan només en aquesta cambra, com els hi deia.

Context d'emergència climàtica, respecte als espais naturals. Necessitem –necessitem– treballar per aquests consensos. Sempre hi ha hagut el consens de treballar per un aeroport intercontinental. Per tant, davant d'això, jo crec que hem de ser capaços de trobar vies d'acord. I el que no és..., és que la proposta que nosaltres tenim sobre la taula jo crec que no busca respondre a aquests consensos. És més, no hi respon. I, per tant, hem de tenir la capacitat de veure si som capaços de construir-ho. Crec que hem de tenir aquesta capacitat.

Per tant, utilitzar propostes que no donen resposta als grans consensos que apareixen a sobre la taula..., neixen sense viabilitat –neixen sense viabilitat–, quan vostès posen propostes sobre la taula que no responen als grans consensos, que no responen als valors compartits per la ciutadania: emergència climàtica, prosperitat, benestar, protecció de l'entorn, cohesió social, intercontinentalitat. Per tant, posem tot l'esforç..., però no només, eh?, en aquestes infraestructures, en aquesta concreta que vostè deia; en totes. Posem tot l'esforç en treballar perquè siguem capaços de trobar acords.

El nostre objectiu –i ho he dit la primera vegada i ho torno a dir avui i ho sentiran moltes vegades– són trens, molts trens, tots els trens a tot arreu, a tot arreu on puguem, perquè respon a la necessitat diària de la gent, i el millor que puguin funcionar. I allà on no puguem tenir trens, transport públic, ja sigui a demanda, ja sigui viari, de gran volum.

I no me n'oblido –no me n'oblido–, del que vostè m'ha parlat sobre el metro. I els hi posaré alguns exemples de com avancem en aquest camí. Línia 9 i línia 10. Línia 9 i línia 10 són una transformació de la mobilitat del Barcelonès Nord, Baix Llobregat,

de la porosi que li dona, a la ciutat de Barcelona, en alguns espais on no hi ha ara mateix metro. Línia 8, perllongament plaça Espanya fins a Gràcia. Connexió de la línia del Vallès amb el Baix Llobregat. El Tramcamp, que els hi explicava el dimarts o dimecres. Dimecres els hi explicava que s'havia publicat l'estudi informatiu i que s'ha adjudicat el projecte constructiu del tram Cambrils - Vila-seca i que també transforma la mobilitat de la segona àrea metropolitana o començar a transformar aquesta mobilitat, arribant Ferrocarrils de la Generalitat en aquest espai.

Els nous trens del Vallès, que vostè deia que estan en proves i que transformaran el Vallès. Vostè em parlava de metro. Transformaran les línies del Vallès en un metro real, on la freqüència baixarà cinc minuts, on no hi haurà horaris. Per tant, fins ara estàvem contents, eh?, de dir-ne «metro del Vallès», però sabem que era un tren de rodalies, i que tindrem la possibilitat en els propers mesos de que això sigui així i també treballar en aquests quatre espais, en aquests quatre estudis de tren per estudiar la viabilitat, per avaluar-ne la necessitat, la demanda que tenim en el nostre acord de govern, en el nostre acord pressupostari a les Terres de l'Ebre, al Bages, a la Costa Brava i al Pirineu.

Per tant, i resumint, molt conscients i amb molta diligència i transparència, treballarem en tots els àmbits –metro, ferrocarrils, rodalies– per aquest sistema integral ferroviari de Catalunya, que creiem que és la millor manera d'avançar perquè els nostres ciutadans i ciutadanes, les nostres empreses, tinguin resposta. Treball de consens ampli a partir d'uns valors molt compartits per la nostra ciutadania per trobar resposta als reptes que tenim de futur en les nostres infraestructures. I sempre treball, escolta i voluntat d'acord per avançar en l'objectiu de millorar la vida de la nostra gent.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Conseller, la paraula «consens» és una paraula bonica que tots fem servir. Ara, els consensos s'expressen amb vots i amb suports parlamentaris. I, respecte a algunes infraestructures de què jo li he parlat, tinc la impressió que té més suport parlamentari aquesta posició que la que fins ara –fins ara– vostès han expressat. I espero que aquesta apel·lació de «trens, trens i més trens» no sigui el nou mantra del Govern. Dit d'una altra manera, li transformaré aquesta definició que vostè fa: tren, sí, però sobre projecte, projecte i projecte, licitació, licitació i tirant endavant. Jo crec que és el que hem de fer.

No m'ho ha tret, però com que m'imagino que en la rèplica és possible que m'ho tregui, ja m'avanço jo. Estem... Som tan conscients de que les infraestructures serveixen per a allò que li deia, per a l'economia del país, per a les empreses, però també per a la gent que viu en el nostre país, per promocionar i per millorar el transport públic, del Govern del qual jo em sento molt orgullós, que és el Govern d'Espanya, des del juny del 2018, la comunitat, el territori del país que ha rebut i que s'han licitat i que estan en aquests moments amb obres d'infraestructures de mobilitat és Catalunya. Des del juny del 2018 s'han licitat ja 3.400 milions d'euros només en aquesta matèria. Catalunya és la primera comunitat en volum d'inversió l'any 2021 i el 2022 també ho serà. I ja l'hi dic, el PSC, els socialistes, i tinc la impressió que també el Ministeri de Transports no està satisfet amb els nivells d'execució de la inversió. Necessitem que hi hagi més projectes executius, que es faciliti l'aprovació de projectes executius per poder licitar i adjudicar. El mateix que li deu passar al Govern de Catalunya, perquè critica molt el grau d'execució de les infraestructures que li corresponen al Govern d'Espanya, però vostès no estan per tirar coets. Ahir l'hi deia la meua portaveu parlamentària, del Grup Socialistes - Units per Avançar: a l'agost d'aquest any, el nivell d'execució del conjunt de departaments de la Gene-

ralitat era del vint per cent. Però si em remeto a la informació facilitada per vostès, pel que fa referència a la infraestructura ferroviària, el 30 d'agost d'enguany només havien executat el tretze per cent de l'obra pressupostada. És a dir, que tant el Govern d'Espanya com el Govern de Catalunya tenen problemes a l'hora d'executar les inversions previstes. Amb una diferència, vostès que parlen tant de transparència: que l'IGAE publica... l'Estat publica cada sis mesos l'estat d'execució de tots els ministeris i, per tant, podem fer un seguiment de com evoluciona el pressupost i com s'executa. I diem que la bancada de la meua esquerra, que no vol dir que sigui l'esquerra real d'aquest Parlament (*rialles*), ho té fàcil per criticar. Sap què passa? Que la Generalitat de Catalunya no hi ha manera de saber com executa el seu pressupost perquè no fa aquest exercici de transparència, perquè ens hem d'esperar a la liquidació del pressupost per conèixer les dades. És més, avui em sembla que estem a 21 d'octubre. Sí? Doncs encara no coneixem com han executat les empreses de la Generalitat el seu pressupost de l'any 2021. Estem a l'any 2022. I després algú ve aquí a parlar de transparència.

Dit això, nosaltres estem en disposició... Veiem que hi ha o notem un cert canvi en algunes de les afirmacions del conseller. Esperem poder arribar a amplis acords, també respecte a les infraestructures del país amb el Govern buscant aquests consensos majoritaris a la cambra, que jo crec que existeixen, amb les infraestructures claus que necessitem i esperant construir aquests consensos justament per facilitar les infraestructures de mobilitat en el país, perquè ens ho agrairan les empreses ubicades a Catalunya i, sobretot, ens ho agrairan els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández i Olivares.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Terrades, jo no li anava a treure el tema perquè crec que no és per estar-ne orgullós ni per treure pit del que viu la gent cada dia a Rodalies. Encara que sigui explicant que vostès o que el Govern de l'Estat ha fet no sé quina inversió. Jo crec que no és per estar-ne orgullós ni per treure pit, sinó que és per posar-nos a treballar i veure com ho resolem. Jo crec que és aquí i no pretenia fer-ho i no hi aprofundiré gaire més. Però amb anys i anys i anys i anys de desinversió, amb anys i anys i anys i anys de gestió de Renfe per part del seu partit polític, que això ho tinguem així jo crec que és perquè ens hi posem de manera seriosa. Jo és el que em comprometo a fer, posar-nos-hi de manera seriosa i buscar solucions per a la nostra gent. Perquè això també és competitivitat de les nostres empreses, igual que ho és el corredor mediterrani. Competitivitat del nostre país. Saber quan arribaràs a la feina. No només tu, sinó també la gent que genera aquests llocs de treball. Benestar emocional. Saben que jo soc farmacèutic. Doncs el benestar emocional que et podria generar saber que quan agafes el tren arribaràs a l'hora que has d'arribar a casa, doncs, també seria una mica millor del que tenim fins ara. Per tant, no l'hi dic agre, l'hi dic amb voluntat d'intentar trobar camins perquè aquest sistema integral ferroviari de Catalunya sigui una realitat. Vostè em demanava licitacions. Jo crec que n'hi he dit alguna ja avui. I tant. Les accions, les actuacions es demostrin fent passos executius. I, per tant, l'hi reitero: Tramcamp, avançant; els nous estudis ferroviaris en els àmbits nous del país per veure'n la viabilitat en les properes setmanes avançant, li puc explicar..., perquè vostè em deia, bé, les carreteres..., les carreteres també; pla zonal de carreteres de Tarragona, de la Diputació de Tarragona, a punt també per aprovar-lo i tirar endavant en les properes setmanes. Per tant, tota la voluntat de treballar i d'intentar trobar camins compartits amb la majoria de gent.

Jo crec que és important..., i jo, en la meua intervenció, el que estava intentant explicar és que és diferent tenir suports parlamentaris que respondre als consensos amplis que hi ha i els valors de la ciutadania que existeixen. Suposo que vostè, com jo, sap que el vuitanta-sis per cent de la ciutadania d'aquest país, segons el CEO, està preocupat pel canvi climàtic. Suposo que vostè, com jo, sap que el vuitanta-dos per cent de les persones joves d'aquest país ha patit ecoansietat. Per tant, és una realitat que és diferent de la que teníem fa tan sols deu anys i que ha d'estar inclosa en les variables, i que això no fa que deixis de fer actuacions. Això no fa que deixis de fer actuacions, això vol dir que les actuacions que has de fer les has de fer tenint en compte la realitat que vius i, per tant, qualsevol actuació, qualsevol proposta que no inclogui l'emergència climàtica que vivim, que no inclogui la protecció de l'entorn natural, que no inclogui la voluntat de ser competitiu, que no inclogui la millora del benestar social, que no inclogui alguna d'aquestes, no té un consens i un suport majoritari fora d'aquesta cambra, no el té.

Per tant, compartim aquests pilars fonamentals? Si els compartim, ens asseiem i mirem si som capaços de tirar endavant acords amb totes les infraestructures que puguem –amb totes les infraestructures que puguem. Jo crec que el missatge podria ser una mica més alt, però no més clar: voluntat de treball, voluntat de servir i voluntat de que en aquest país les infraestructures no només siguin perquè es moguin coses, sinó perquè el país es cohesioni perquè arreu del país tinguem capacitat de posar-ho al servei de la gent. Jo crec que són els dos pilars fonamentals i tindrem temps d'anar-ho treballant.

Moltíssimes gràcies, diputat; gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta
Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social

300-00225/13

Continuem amb el tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social presentada pel grup parlamentari de VOX, i exposa la interpel·lació la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Señor Fernández, espero que sea más resolutivo que su predecesora en este tema. Lo cierto es que no tiene difícil subir el listón. Hoy le interpelaré sobre el fracaso estrepitoso que suponen las políticas de vivienda llevadas a cabo por la Generalitat de Catalunya en los últimos treinta años. Políticas en las que usted ha participado como miembro de los numerosos gobiernos que se turnan convenientemente tanto a nivel autonómico como a nivel municipal.

Le voy a dar un dato, un solo dato que repetiré durante toda la legislatura, porque es nuestra intención que todo catalán, especialmente el que se encuentra en lista de espera de vivienda social, conozca. Aquí en Cataluña un extranjero tiene casi tres veces más de posibilidades de adquirir una vivienda de protección oficial que un español. Y este dato, ofrecido por el propio secretario de Vivienda, es importante y significativo porque refleja a la perfección a quién dedican ustedes los recursos de la Generalitat. Y es importante también para evitar que ustedes hagan suya la aseveración de Marco Almazán, la que decía que la política es el arte de impedir que la gente se meta en lo que sí le importa. O lo que viene a ser lo mismo, el arte de la distracción de los problemas reales, mientras unos cuantos se llenan los bolsillos, y en este caso, mientras ustedes hacen que en Cataluña los propios catalanes sean ciudadanos de segunda a los que nunca llegan las ayudas.

Verán, la Federación de Entidades Catalanas de Acción Social informa que en Cataluña hay 1.300.000 personas que viven en una vivienda insegura o inadecuada, lo que supondría más de 355.000 hogares en esta situación. Por otra parte, la consejera de Derechos Sociales afirmó que 58.930 catalanes malviven en albergues o directamente en la calle. El Observatorio Metropolitano de la Vivienda señala que los alquileres subieron tres veces más que los ingresos de las familias en Cataluña y que suponen el cuarenta por ciento del sueldo de un catalán medio. Y una encuesta del ayuntamiento revela que solo el 13,7 por ciento de los jóvenes entre veinticinco y treinta y cuatro años pueden permitirse el lujo de emanciparse, ya que Barcelona es la ciudad con los alquileres más caros de España.

Y todo esto es consecuencia directa de sus políticas negligentes y de su gestión imprudente del parque de vivienda social. Primero, porque no construyen. Somos la comunidad autónoma que menos vivienda social construye dentro del país que menos construye de Europa, 1,7 por ciento frente a la media española, que es de 2,5 por ciento; la europea ya llega el quince por ciento. Y no construyen no porque no haya dinero, sino porque no es su prioridad que todos los catalanes tengan una vivienda.

¿Sabe usted el coste de una vivienda social, señor Fernàndez? Ciento catorce mil euros, según distintas fuentes consultadas. Pues verá, con los ciento diez millones de euros en subvenciones en chiringuitos varios, cuyo fin es el adoctrinamiento lingüístico, por ejemplo, podrían ustedes construir más de mil viviendas sociales, y esto sin colaboración privada. Y con los 92 millones de la consejería de Feminismo, cuya finalidad es colocar a cuatro amiguetes, entre los que está la hermana de la vicepresidenta de esta cámara, podrían construir 807 viviendas, pero lo cierto es que no hay voluntad política, no hay ganas de acabar con la lista de espera.

Otro problema... Otro problema con el que nos encontramos son sus políticas de vivienda, por llamarlas de alguna manera, ya que la política debería ser algo estructurado, con forma, con una base, un desarrollo, una finalidad. Y lo cierto es que, en este tema, en esta cuestión, todo eso está ausente. Proponen una ley de urgencia habitacional que no solo invade competencias del Estado y es anticonstitucional y que, por cierto, nosotros hemos recurrido, sino que además legitima la ocupación. Dan alas al delincuente en detrimento del propietario, que ve cómo todos sus derechos son menoscabados. Favorecen ustedes la inseguridad jurídica, perpetuando los procesos de ocupación. Destruyen la iniciativa empresarial con sus leyes suicidas de limitación de precio de alquiler o la obligatoriedad de ofrecer un alquiler social. Y, para colmo, refrendan el sinhogarismo mediante una ley como forma válida de vida.

No se ha visto en la historia de España nada tan incompetente como ustedes en el tema de vivienda. ¿La consecuencia? Se reduce el cuarenta por ciento los pisos de alquiler, según las plataformas digitales que se dedican a esto. Los que quedan son aún más caros; ley oferta-demanda. El propietario mira con lupa a quien alquila. No vaya a ser que caiga en su trampa y acabe por perder el piso en el que invirtió con tanto esfuerzo como medio de ahorro. Los constructores dejan de tener incentivos y cada vez construyen menos. Ya nadie quiere entrar en el macabro juego de la construcción ideado por el Govern. En resumen, el exceso de burocracia, las imposiciones, las leyes liberticidas y la inseguridad jurídica dominan el mercado inmobiliario en Cataluña y todo es consecuencia de su inoperancia y de sus políticas vacías.

Todo esto castiga especialmente a las rentas más bajas, que ven como el acceso a la vivienda se convierte en algo prohibitivo, un artículo de superlujo que se come la mayoría de sus sueldos. En esta situación, en esta situación de precariedad, les abocan a necesitar una ayuda social para pagar el alquiler o solicitar una vivienda social a la Generalitat de Cataluña donde continuar su proyecto estable de vida. Es imperativo que construyan vivienda social. Es imperativo el cambio de rumbo en el sentido de sus inversiones. Ni las embajadas en Pretoria, ni fomentar el catalán en Tokio, ni los sueldos millonarios y vitalicios de expresidentes de la Generalitat, nada de esto

ahorra ni una sola penúria a uno de esos catalanes que está ahí fuera sufriendo. Estamos hablando de miles y miles de vivienda social. Estamos hablando de miles y miles de proyectos de familia, de emancipaciones de jóvenes. En resumen, estamos hablando de una Cataluña que debería ser una Cataluña social, fuerte y próspera, pero que no lo es.

No se han dado cuenta de que hay que pisar la calle. Hay que escuchar a las personas que les piden soluciones. No estar en estos juegos de tronos en los que ustedes están inmersos, trivializando las necesidades de la gente y utilizando los impuestos de todos en sus juergas separatistas, en colocar a sus amigos, que no durarían ni medio telediario en una empresa privada. Viviendas sociales es lo que necesitan 350.000 familias en Catalunya que ven cada día como sus necesidades no son una prioridad para el Govern. Viviendas sociales construidas con perspectiva de familia; es decir, hogares. ¿Qué piensa hacer usted para garantizar un piso a todos estos catalanes que esperan, que viven en la calle o en infraviviendas, arriesgando en muchas ocasiones su seguridad y la de su familia?

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, en primer lloc li he de dir que m'ha sorprès la seva intervenció proposant que hi hagi construcció de pisos de protecció oficial i tot plegat, bàsicament perquè tinc gent a l'equip que fa bona feina i li he de dir que no ha sigut difícil la feina. Hem pogut veure quin és el seu programa electoral. Dir-li «programa electoral» és generós, perquè són cent punts per a tot Espanya; deu a Catalunya. Segur que ho sap millor que jo.

En els deu de Catalunya no hi ha cap mesura d'habitatge. I en els cent d'Espanya les mesures d'habitatge crec que es limiten a liberalitzar el sòl urbanitzable per tal de que hi hagi la festa de l'especulació urbanística de la qual vostès ja van gaudir i van fer que tinguéssim una situació com la que tenim. Per tant, especulació urbanística, neoliberalisme, la festa dels qui vostès representen, i crec que també la reducció d'impostos a tota aquesta gent que es beneficia d'aquesta festa.

Per tant, i com sempre fa el populisme, vostès intenten atiar les situacions de desigualtat, les situacions de pobresa i de dolor, per tal de dividir, per tal de confrontar i per tal de veure si en treuen algun rèdit. I ja li dic que nosaltres el que farem i el que fem és intentar explicar la realitat tal com és i trobar vies per intentar trobar solucions. Vostès han vingut aquí i han començat a parlar d'orígens, de gent, d'orígens de ciutadans i ciutadanes del nostre país, i posant-ho com un atribut que fa que tinguis un tracte diferenciats. Mentida –mentida–; torno a dir-ho, mentida. En aquest país, ningú té un tracte millor pel seu origen. Mentida. En aquest país, el que fem és intentar tenir una xarxa social perquè tothom se'n pugui sortir, perquè els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tinguin oportunitats i se'n puguin sortir, perquè els ciutadans i ciutadanes d'aquest país tirin endavant el país, perquè aquest país el fem tots i totes –tots i totes.

Per tant, atiar rumors, atiar mitges veritats, no explicar segons quines coses és el que vostès millor els hi va, i és el que no es trobaran –és el que no es trobaran. Per tant, que la situació de l'habitatge és complicada? Ho és. Que vostès ho voldrien resoldre amb les seves fórmules màgiques que al final el que fan és no resoldre res i que vostès en treguin un rèdit? Així és.

Per tant, amb nosaltres, el que trobaran són polítiques per mobilitzar els 34.986 pisos buits que hi ha a Catalunya en mans de grans tenidors. Això és el que trobaran amb nosaltres. Intentar trobar utilitzar totes les eines que tinguem a l'abast per mobilitzar aquests 34.856 pisos buits que hi ha al nostre país per tal de poder mobilitzar

sòl per construir, perquè aquesta segona part no és immediata, però és necessària, és estructural.

Per tant, nosaltres abordarem les dues vies: la immediata, la capacitat de disposar d'aquests pisos buits de manera el més ràpida possible als grans tenidors, és a dir, a aquells que tenen més de deu immobles, i també l'estructural. Aquestes són les dues principals polítiques que farem, i ho farem per a tothom, i ho farem prioritzant, com no pot ser d'altra manera, la gent vulnerable, i ens és igual on hagin nascut –ens és igual on hagin nascut; són gent del nostre país.

I així ho volem fer; i així volem construir el país; i així farem que siguem més forts; i així tindrem més oportunitats; i així la nostra societat estarà més cohesionada; i així la nostra societat serà més segura; i així la nostra societat tindrà un major benestar. Aquest és el nostre compromís.

Moltes gràcies, diputada.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Señor, consejero, actualice su información. Las cien medidas eran medidas urgentes en un marco de una España, y están superadas. Ahora tenemos agenda España, ¿vale? Punto número cinco, vivienda social. Le recomiendo que cambie de asesores, o lea, una de las dos. Aparte de esto, por supuesto, tenemos el «España decide», que, cuando quiera se lo explico, para ilegalizar partidos como el suyo.

Verá, los datos que le digo, que le he dicho, son datos suyos, no míos. Son los datos que da la Generalitat de Cataluña. Y sí, hay una prioridad, y no es una prioridad hacia los catalanes. Hay una prioridad hacia los extranjeros, y esto no es una percepción, estos son sus datos.

Y no, señor Fernández, no, una persona que entra en nuestro país tirando la puerta abajo, sin respetar nuestras leyes ni nuestras fronteras, que ustedes le dan la oportunidad de empadronarse según entren para ponerles el sello de regularizado, no debería tener derecho. No debería tener derecho a ningún tipo de ayuda social en este país, y mucho menos a una vivienda social, porque al hacer esto, usted está pisoteando a las personas que hacen las cosas bien. Usted está pisoteando a los catalanes que toda su vida han pagado impuestos y que a día de hoy necesitan una ayuda puntual. Usted está pisoteando a los extranjeros que han entrado de forma regular en este país. No se hacen las cosas así, señor consejero, y esto no es ideología, esto es sentido común.

Hay más de noventa mil personas en la lista de espera de vivienda social, esto ya lo sabe usted. Todas las personas que están en la lista de vivienda social, lamentablemente, padecen una precariedad similar o una vulnerabilidad similar, todas. Setenta y cinco por ciento de esa lista son españoles, el veinticinco son extranjeros, los que se llevan el cuarenta por ciento de todas sus ayudas.

Pero es que, además, no construyen. Se escudan en las deudas del Estado, cuando Cataluña es la comunidad autónoma que más recibe de los presupuestos del Estado, que más crédito pide, y que más expolio fiscal ejerce a nivel autonómico. Dinero hay, lo decimos siempre, pero es que no lo gastan en lo que deben. No lo gastan en las personas, en sus necesidades, en construir vivienda social, en favorecer a las personas, que las personas tengan un techo, un hogar donde desarrollar su proyecto de vida familiar. No lo gastan en esto.

Y verá, como le veo falto de iniciativa y de ideas, voy a echarle un capote, y le voy a señalar alguno de los muchísimos errores garrafales que comete la Generalitat, y que difieren mucho de lo que llamaríamos «el buen gobernante», el que basa sus políticas en el gasto efectivo y eficiente.

Verán, Autoridad Catalana de Protección de Datos: más de 3 millones de euros, 135 viviendas de protección oficial. La Agencia de Ciberseguridad son unos casi 14 millones de euros; suponen 160 viviendas sociales. Aeropuertos públicos de Cataluña: 17 millones de euros, 750 viviendas más. Cada nanosatélite que envían al espacio: entre 2 y 3 millones de euros, 135 viviendas cada nanosatélite. Síndic de Greuges, estructura duplicada: 7 millones de euros, 350 viviendas más. Solamente con estos cinco pseudoentes podrían ustedes construir más de 2.070 viviendas sociales.

Siga sumando los millones de euros que gastan en las oficinas de expresidentes de la Generalitat, o los más de mil millones que nos cuestan los consejos comarcales, cuya única función es colocar amigos y familiares que no han conseguido ustedes colocar en el CAC o en el Tribunal de Cuentas.

¿Quieren acabar con las listas de espera de vivienda social? Háganlo, háganlo, si pueden hacerlo, con las de vivienda social, con la dependencia, con las de sanidad..., si pueden hacerlo. Pero para esto hace falta voluntad.

Y acabo, señora presidente. Verá, señor Fernández, hoy ha salido usted al atril con un discurso vacuo, sin estructura, sin contenido y lleno de demagogia insulsa, poco elaborada, un tipo de discurso al que nos tiene acostumbrados como diputado, pero verá, es que ahora usted es consejero, y como consejero tiene que dar respuesta a todos los catalanes que lo necesitan. Ni una sola propuesta de vivienda, ha dicho hoy aquí. Ni una sola propuesta de vivienda. Va a tener que trabajar usted más la capacidad de reacción, porque su debut ha sido francamente lamentable.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, vostès ja es van quedar sols, en algun moment, perquè el que voldrien és quedar-se sols, i no només que el meu partit estigués il·legalitzat; vostès voldrien que gairebé tots els partits estiguessin il·legalitzats, perquè això, la democràcia, a vostès no els hi agrada. I ho van intentar durant molt de temps però, ho sento, sento dir-li que no ho aconseguiran, perquè en cas que ho aconseguissin hi seguiríem, hi seguiríem, hi seguiríem.

Miri, aprofitaré aquests pocs minuts per dir-li tres coses. Torno a reiterar que el que vostè diu sobre l'origen és mentida. És mentida. No hi ha cap prioritació en funció d'origen, només en funció d'ingressos. Mentida.

Segona cosa. Tal vegada vostès han passat d'un punt a tres o quatre en aquesta documentació que m'ha ensenyat. Liberalitzar sòl, reduir impostos i construir «vivienda» de venda per a algú. Seguim amb l'especulació. Segurament, les seves polítiques tenen a veure amb qui són. Segurament. Sempre ho explica tot. Segurament, que vostès votin en contra de limitar els lloguers, segurament, que vostès votin en contra de donar un lloguer social obligatori, té a veure amb que el trenta per cent dels seus diputats al Congrés són arrendadors. Segurament té a veure amb això. Segurament té a veure amb això. Segurament.

I segurament és més important sempre el que es fa que el que es diu. I, per tant, és relativament senzill veure el que ha passat a Castella i Lleó, on 21.000 famílies s'han quedat deu mesos sense ajudes al lloguer, des de que vostès han estat al Govern. Per tant, les seves prioritats estan clares: festa, especulació i els és igual el que li passi a la gent que pateix. I nosaltres treballarem cada dia per respondre a les necessitats de la gent d'aquest país, i no a l'u per cent, al dos per cent o el tres per cent que vostès defensen.

Moltes gràcies.

(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat, per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Per demanar el compliment del codi de conducta del nostre Reglament, perquè des de la bancada de la CUP s'ha faltat al respecte al nostre grup parlamentari, amb gesticulacions que no puc reproduir, però que crec que seria bo, doncs, tindre entre tots un debat obert, des del faristol, però un respecte entre tots nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. *(Nogay Ndiaye i Mir demana per parlar.)* Diputada...

Nogay Ndiaye i Mir

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...doncs, formo part de la bancada de la CUP.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Digui, digui.

Nogay Ndiaye i Mir

Bé, senyora vicepresidenta, és que no sé ni com respondre a aquestes acusacions. El fet és que des de que la seva diputada estava fent al·lusions racistes a tot el col·lectiu migrant, estava proferint un discurs racista, a aquesta bancada, a més, ens estava increpant, quan nosaltres volíem fer saber que el que estava fent era un discurs racista i que no es podia permetre.

Llavors, bé, s'ha creat aquí una mena de pati d'escola. I si se senten ofesos, doncs, no demanarem disculpes. I, com sempre hem dit, és una anomalia que es trobin aquí i que a sobre haguem d'escoltar constantment els seus discursos racistes. Per tant...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, saben que apello massa sovint al codi de conducta d'aquest Parlament, on una de les coses que diu el nostre propi Reglament és que hem de tractar amb decòrum i que els debats parlamentaris es fan precisament a faristol, respectant els torns de paraula quan la gent parla, i, per tant, intentant, doncs, no fer batibull quan les persones parlen, i, per tant, això val per tots i totes. Jo demano, doncs, que es vagi fent aquest respecte així. I és cert, doncs, que tots podem sentir paraules que ens ofenen, i que, per tant, tenim dret a poder-les replicar i a contestar-les. Per tant, aquesta ha de ser la forma de comportar-nos en aquest Parlament, de comportar-nos, on precisament cal molt i molt debat polític.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00226/13

Continuem, doncs, amb aquest punt catorzè de l'ordre al dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Exposa la interpel·lació la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller: benvinguts. S'ha estrenat amb quatre interpel·lacions seguides. És una bona manera de començar el seu mandat. I, de fet, una mica la nostra interpel·lació va en aquest sentit, no? La pregunta és en què es notarà que la política d'habitatge ara depèn d'Esquerra Republicana i no de Junts per Catalunya o Convergència o qualsevol dels seus anteriors noms, tal com ha sigut des de fa dotze anys. És una pregunta molt senzilla: en què es notarà? En què canviarà?

Perquè el que va sortir el debat de política general és que aquest Ple va aprovar una resolució on es constata la incapacitat que ha tingut el Govern de la Generalitat de Catalunya de posar els recursos necessaris per construir l'habitatge, el parc d'habitatge públic necessari, o per comprar els habitatges suficients per donar una resposta a la mesa d'emergència. Això ho va constatar aquest Parlament. No sé si la consellera Violant Cervera va pensar que la resolució estava fora de lloc, igual que la seva companya de gabinet, la consellera Alsina, però el cas és que va ser bastant contundent aquesta afirmació. Hauríem de veure com donem aquesta resposta, en constatar aquest fracàs rotund.

Jo intentaré entrar en propostes concretes, propostes que crec que són aterrades i reals, que no són ciència ficció com les que hem sentit fa un moment. Jo no sé realment d'on treuen les dades i la informació. Segurament d'algun d'aquests diaris que propaguen les *fake news* i que per ells són font d'informació veraç i fidedigna. Nosaltres entrarem a preguntar-li qüestions sobre el canvi de model; si hi haurà un canvi de model en la política d'habitatge; si hi haurà un abans i un després de que vostè estigui... Ara, com que les competències de la conselleria..., hem de dir que comencem traslladant les competències d'habitatge a Territori, que per nosaltres és una bona notícia, però no sabem aquest ajustament si encara endarrerirà més el retard històric que ja porten les polítiques d'habitatge a Catalunya. De moment no s'ha nomenat un nou secretari general d'Habitatge. Segueix el mateix que hi havia amb la consellera. No és una bona notícia. Entenem que potser cal més temps, però de moment no és una bona notícia, quan hem vist que altres conselleries sí que ho han fet. Tampoc hi ha hagut gaires canvis a l'Agència Catalana de l'Habitatge, de moment, que també creiem que és una entitat fonamental per a la política de l'habitatge a Catalunya i que no ha donat la resposta necessària. Per tant, seguim pendents de en què es notará aquest canvi.

Hi ha un altre aspecte que ens agradaria notar en aquest canvi, és el fet que vostè vingui del món municipal. Perquè, fins ara, el que feia Junts per Catalunya era menystenir i menysprear el món municipal. Per això va ser bastant curiós que acceptessin aquella esmena del Partit Socialista de Catalunya dient que la Generalitat de Catalunya ha de donar recursos als ajuntaments per fer front a l'emergència. La consulta de Junts per Catalunya ha tingut com a resultat que de cop i volta sí que els hi preocupa que aquest Govern de la Generalitat doni recursos als ajuntaments.

Vostè ha sigut alcalde. Va ser tinent d'alcalde del 2015 al 2019, va estar al Govern de la ciutat de Sabadell. Estic segura que, durant molt de temps, vostè, allà, també va trobar a faltar la Generalitat de Catalunya, malgrat que estigués el seu partit al Govern a l'hora de donar resposta a la situació de l'emergència de l'habitatge. I esperem que també hi hagi un abans i un després en com vostè es relaciona amb els ajuntaments a l'hora de fer front a aquesta emergència. Amb el canvi de model, això es notará en els pressupostos, claríssimament. Els pressupostos que hem portat fins ara han sigut uns pressupostos absolutament conservadors i restrictius pel que fa a la política d'habitatge. Uns pressupostos escassos on sí, van apujar 300 milions d'euros als darrers pressupostos, però perquè eren fons Next Generation per a rehabilitació? Pràcticament cap augment en construcció, pràcticament cap augment en compra en tanteig i retracte. De fet, els diners que hi havien pressupostats per a tanteig i retracte, pel que sabem, tampoc s'han executat ni la meitat a aquestes alçades.

Per tant, quins pressupostos plantejarà vostè? En què es notará en els seus pressupostos que realment hi ha una aposta perquè la Generalitat realment es cregui que cal un parc d'habitatge social a Catalunya? Un parc d'habitatge que la llei aprovada el 2007, la llei per al dret de l'habitatge, ja deia que el 2027 havia de ser el del quinze per cent a tots els municipis de Catalunya, i que n'estem molt lluny perquè no arribem ni al 2 per cent en la mitjana de Catalunya.

El pla territorial sectorial de l'habitatge, que és un altre dels grans temes pendents, no?, que portem anys i anys intentant que hi hagi un pla territorial i que no hi

és i que de moment no se sap ni on està exactament, ja ho trasllada al 2042. Però és que hi arribarem, a això? El Consell Tècnic Econòmic i Social diu que s'ha de destinar, com a mínim, l'u per cent del PIB a polítiques d'habitatge. Això són 2.400 milions d'euros. El Sindicat de Llogateres li ha demanat que hi destini el dos per cent, que és just el doble. Quant pensen destinar en els propers pressupostos a la política d'habitatge? I d'aquests diners que pensen destinar, quants aniran a que realment s'aposti per un model d'habitatge de protecció oficial, d'habitatge social de lloguer? Això és el que nosaltres seguim sense trobar i no sabem si trobarem aquesta diferència. Per tant, creiem que és una de les primeres coses importants que ens digui cap a on vol apuntar. És a dir, per fi Catalunya apostarà per tenir un parc d'habitatge públic que ajudi a fer front a l'emergència de l'habitatge, ara?, però també, i sobretot, a canviar el model de tinença i el model d'accés a l'habitatge a Catalunya?

Crec que és important recordar... Ahir es deia, eh?, que jo no vaig parlar ahir dels pisos que construeix Barcelona. Jo crec que en parlo tant que deuen estar tots avorrits. Però bé, com que sembla que la diputada de Junts encara no en tenia prou... Doncs miri, Barcelona va començar el mandat, el 2015, el mandat de l'actual alcaldessa, amb 7.500 pisos al parc públic d'habitatge. Per quan acabi el mandat, l'any vinent, seran el doble –seran el doble. Sap quants pisos està construint la Generalitat de Catalunya a Barcelona? Trenta-dos. Sap quants l'ajuntament? Dos mil. Sap quants pisos ha comprat l'Ajuntament de Barcelona? 1.400. La Generalitat no arriba a dos-cents, en aquests vuit anys. Són dades. Són xifres. Només les ha de buscar, les ha de contrastar, tot i que és una cosa que sabem que no té el costum de fer.

L'Incasòl ha fet set-cents... Té previstos fer el 2022 set-cents habitatges. Set-cents a tot Catalunya. Realment creu que això és el paper que ha de tenir l'Incasòl o l'Agència Catalana de l'Habitatge?, que bàsicament no tenen aquesta voluntat? Després, com fer front a l'emergència? I no acabaré en aquesta interpellació, hi hauran alguns temes que quedaran per a més endavant. El pla de xoc per posar a zero les meses d'emergència, que és una cosa que és ja també com una de les coses que hem votat moltes vegades al Parlament i que, de fet, estava inclòs a l'acord de pressupostos de l'any 2020. Si el va buscar, ja hi era aquest pla de xoc. Ni pla de xoc ni posar les meses a zero.

Però és que hi ha una primera cosa important: que tinguem en compte què són les meses d'emergència a Catalunya, perquè... Ho ha fet la mateixa diputada de VOX que m'ha precedit. Les meses d'emergència que hi ha a Catalunya, les de la Generalitat, no són només les de Catalunya, són també les onze dels municipis.

Perquè nosaltres vam fer una pregunta a Drets Socials, quan hi havia la consellera Violant Cervera, preguntant-li quantes famílies hi havia en llista d'espera i quin era el temps que trigaven a aconseguir un habitatge i la resposta va ser: «Nosaltres les que hi ha a les ciutats no les sabem perquè les gestionen els ajuntaments, els hi podem dir les de Catalunya.» O sigui, també són responsabilitat de la Generalitat de Catalunya les de Barcelona, la de Terrassa, la de Santa Coloma, la de Cornellà, la de Sabadell.

Com s'ha de sentir vostè, sent alcalde de Sabadell, si escolta dir a la Generalitat de Catalunya que la mesa d'emergència de Sabadell és cosa seva, que la «Gene» no hi té res a veure? Com s'hagués sentit? O sigui, és un menysteniment tan gran cap als ajuntaments.

Hi han moltes maneres de fer front a les meses d'emergència. Una és invertir més en tanteig i retracte, que és una eina que s'ha d'utilitzar més, i que es poden fer modificacions legislatives perquè no només s'apliqui als pisos que són procedents d'execucions hipotecàries. I el convido a veure i a visitar la construcció d'habitatges provisionals d'emergència, com els que s'estan fent a Barcelona i que han tingut reconeixements internacionals.

Hi ha reforçar l'obligatorietat de lloguer social, que fins ara s'ha fet molt poc, que s'ha començat a fer ara, i celebrem que s'hagin començat a posar ja a fer les inspec-

cions i les sancions. Però sobretot poden posar en marxa una unitat antidesnonaments, gent que acompanyi les famílies que han de ser desnonades, gent que les assessori. Perquè són aquests equips també els que donen les eines a les famílies i els que parlen amb els propietaris per fer complir la llei.

Per tant, no només les inspeccions, no només és sanció, és també que les famílies coneguin que tenen aquest dret i que hi hagin persones que les acompanyin a l'hora de defensar-lo.

Pisos buits. Trenta-set mil pisos buits a Catalunya, sis mil de la Sareb, catorze mil del BBVA, CaixaBank, Santander. Quina política pensa fer per donar resposta a aquesta situació dels pisos buits? Té l'impost de pisos buits; el pensa reformar perquè realment sigui un gravamen per als grans tenidors de pisos buits? Convenis de cessió? Pensa realment posar-se mans a l'obra perquè hi hagin aquests convenis de cessió, i en aquells casos que no es faci passar a inspecció, expedient, sanció i expropiació d'ús, si és el cas? Hi haurà una política valenta per part del seu Govern, en aquest sentit? El Reallotgem el modificaran perquè realment sigui efectiu?, perquè fins ara ha sigut absolutament inútil per donar resposta als casos de famílies en situació de lloguer a punt de ser desnonades. I segur que si revisa les xifres ho veurà; hi han propostes molt concretes de com millorar-ho.

I, finalment, parlarà amb el conseller d'Interior perquè els Mossos deixin d'intervenir en els desnonaments a favor dels grans tenidors i agredint els activistes pel dret a l'habitatge? Seguiré després.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta del conseller, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Segovia... Moltes gràcies per la seva interpel·lació. Crec que ens dona l'oportunitat de poder, doncs, parlar d'una qüestió que és clau per a la vida de la nostra gent, per a la vida dels catalans i les catalanes, i que, a més a més, és una de les prioritats del meu departament, ara, a Territori.

Per tant, a diferència de la intervenció anterior, intentaré, doncs, introduir-me una mica més en la qüestió. I, en primer lloc, m'agradaria destacar la importància d'aquest trasllat al que vostè es referia de les competències d'habitatge dins del Departament de Territori.

Res més lluny de la intenció de que això faci que vagi més lent, sinó que amb aquesta reincorporació crec que podem aconseguir dues coses: una és el caràcter social del departament, que en la intervenció d'infraestructures intentava explicar-ho. Les infraestructures serveixen a la gent i serveixen per cohesionar el país. I, per tant, jo crec que aquesta visió l'hem de tenir. El territori està al servei de la cohesió social, de l'equitat, de la garantia de drets de la ciutadania.

I la planificació territorial i qualsevol desenvolupament urbanístic han d'estar al servei de garantir aquest parc d'habitatge públic del que estàvem parlant, un parc públic, i hi afegeixo, i m'agradaria afegir-hi, «permanent», és a dir, passar i tenir molt clar que sigui un parc d'habitatge, de protecció social, que sigui per sempre, perquè en aquest país, i podria anar a algunes experiències viscudes a nivell personal amb algunes responsabilitats que he tingut, hem construït molt habitatge públic, però és que molt habitatge públic ha marxat del parc.

I, per tant, els percentatges del parc d'habitatge públic que podríem tenir si no hagués sigut de venda i hagués sigut de lloguer, serien en uns altres números, i segurament la situació de l'habitatge al país seria diferent. Per tant, és molt molt molt important tenir això molt clar i aquesta és una línia assegurada.

Totes les polítiques territorials, doncs, com els hi deia, han de tenir aquests objectius, i per això hi posarem recursos econòmics, la capacitat de transformació

i d'execució i tots els esforços del departament per donar resposta a aquest repte de l'habitatge.

Posarem totes les eines a curt i a mitjà i a llarg, eines de gestió, eines legislatives, eines de rehabilitació, de construcció, urbanístiques, territorials. Jo crec que aquest és l'avantatge, crec, o una de les coses que pot fer que tinguem més capacitat d'intervenció. Crec que tenim la capacitat de poder alinear molts instruments, molt diversos, com els hi he dit, urbanístics, legislatius, Incasòl, amb les polítiques d'habitatge a dins del departament.

I tot tot tot el que puguem fer ho farem, perquè la prioritat no és només garantir l'accés a l'habitatge, sinó ampliar el dret fonamental, que és l'accés a l'habitatge, garantint-ne la qualitat, garantint-ne l'habitabilitat, l'eficiència energètica, la qualitat de l'entorn urbà on es situen; tenint molt clar, evidentment, que la part més dura i més greu és l'accés, és l'accés a l'habitatge.

Per tant, com hem anat fent durant els darrers anys, jo crec que hem anat desplegant, i des de l'àmbit legislatiu, diverses mesures com la limitació dels preus dels lloguers, que jo crec que han estat desgraciadament tombades pel Constitucional. Per tant, cal seguir, doncs, posant èmfasi en les mesures legislatives i també en la responsabilitat del Govern i d'aquesta cambra en seguir treballant en la prevenció d'aquesta exclusió habitacional.

Sabem que el parc d'habitatge públic és insuficient –ho sabem. Jo crec que hem de partir de la realitat, i si no partim de la realitat ens faríem..., doncs a nosaltres mateixos ens enganyaríem. És insuficient per donar resposta a les necessitats derivades de la distància entre el preu de l'habitatge i les rendes de la població. Sabem que estem en una gran crisi habitacional. I, per tant, del que hem de ser capaços és d'alinear-nos tots –Govern, cambra parlamentària, altres cambres parlamentàries i altres governs–, alinear-nos en defensar aquest dret. He dit «altres cambres parlamentàries» i «altres governs» perquè no és només el Govern de l'Estat: també són els ajuntaments –jo vinc d'aquell món. Jo crec que els ajuntaments tenim un rol molt important a fer; deixi-m'ho dir en primera persona del plural, perquè encara me'n sento, però tenim un rol important a fer: tenim la realitat, i el que hem de fer és tenir els mecanismes per treballar tots conjuntament, i, de ben segur, crec que en trobarem.

Voldria destacar algunes prioritats polítiques. La primera, la mobilització de l'habitatge buit, sobretot aquell que està en mans de grans tenidors. Vostè em preguntava; doncs sí, una prioritat principal és la mobilització d'aquest habitatge buit, aquests 35.000 pisos buits. No pot ser que tinguem famílies que no poden accedir a l'habitatge o que no poden arribar a pagar el lloguer i, al mateix temps, doncs, que tinguem aquest parc d'habitatge buit. Per tant, aquesta mobilització crec que és necessària.

I jo crec que ho hem de fer amb totes les eines de les que disposem; «totes» vol dir l'eina legislativa que vostè apuntava; «totes» vol dir les eines urbanístiques com l'Incasòl com a promotor públic; «totes» vol dir les atribucions que tenen altres departaments, com el Departament d'Empresa i Treball. I fa poques setmanes han pogut veure una iniciativa que crec que va en aquest sentit i que és positiva, que és la incorporació de dinou inspectors per tal de fer el seguiment de que hi ha un oferiment de lloguers socials a famílies vulnerables. Perquè el que volem és que hi hagi aquest oferiment del lloguer social, i, en cas de que no s'ofereixi, doncs arribar a sancionar, no? Crec que a dia d'avui ja hi han cinquanta-set sancions, per valor de trenta mil euros, a grans tenidors per no oferir lloguer social a famílies vulnerables, a través de l'Agència Catalana del Consum. Ho va anunciar el conseller Torrent fa unes setmanes, i aquest compromís, doncs, hi segueix.

I, mentrestant, doncs, el Govern, continuar acompanyant les famílies en el pagament del lloguer, no? L'any 21, van ser 62.574 ajudes, gairebé 120 milions d'euros, a les que hem d'afegir gairebé quatre mil prestacions d'urgència, que són més

de 10 milions d'euros, triplicant les ajudes de l'any 2020. I fer-ho amb la màxima atenció a les necessitats de la gent i buscant, doncs, les solucions necessàries en cada cas, amb les oficines d'habitatge municipals, amb les comarcals, i promovent serveis com Ofideute, que aquest any 2022 ha incrementat.

També, el segon punt, a més a més de la mobilització, és l'augment del parc d'habitatge, no?, incrementar-lo de forma, com els hi deia, que estigui sotmès a la protecció pública, que no es vengui; calen règims de lloguer social i de drets de superfície.

Deixi'm dir-li que, com vostè ja sap i vostè apuntava abans, jo crec que hem treballat per garantir el desplegament de la Llei 1/2022, sobre emergència d'habitatge; una llei que jo crec que compartim que és una desgràcia que tingui recursos presentats en contra –crec que ho compartim. És una realitat que el marc legislatiu que vam aprovar en aquest Parlament, si no hagués estat tombat parcialment o íntegrament pels tribunals, doncs, hauria pogut fer una contribució notable a la garantia del dret a l'habitatge. Jo crec que en això una àmplia majoria d'aquest Parlament podem sentir-nos-hi reconeguts, i fins i tot, si no hagués sigut per això, crec que satisfets, i hi hauríem donat resposta.

I també és una realitat que, en l'àmbit de l'Estat, tenim una *ley de vivienda* en tràmit, aprovada pel Consell de Ministres. I crec que ens hauríem de comprometre a que, com a mínim –com a mínim–, reculli les eines que ens havíem dotat a Catalunya, que és la regulació dels preus del lloguer i l'obligació del lloguer social. Crec que ens hauríem de poder comprometre tots i totes els que tinguem, doncs, representació i capacitat d'influència i compartim aquests principis de garantir el dret a l'habitatge; ens hem de comprometre a no renunciar a aquestes eines, perquè la regulació de preus s'ha vist que és efectiva i l'obligació del lloguer social és una eina per intentar evitar que les famílies no se'ns quedïn al carrer, no? Per tant, jo crec que tots i totes nosaltres, en aquesta legislatura i en legislatures anteriors, hem sigut capaços de fer aquesta feina, i, per tant, continuar-la fent també en tots els àmbits.

Com a conclusió, jo crec que ens hem de conjurar tots i totes per afrontar aquest repte de l'emergència habitacional que vivim. Nosaltres..., els hi he anunciat els principals eixos en els que treballarem, els principals compromisos, i, amb totes les institucions, espero que siguem capaços de fer el mateix i siguem capaços de teixir aliances en favor de la gent. En la rèplica tindrè l'oportunitat de concretar-l'hi una mica més.

Moltes gràcies, senyora Segovia.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per la rèplica, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller. Sí, suposo que a la rèplica podrà donar-me més detalls, perquè fins ara tampoc no gaires. Jo entenc que no fa gaire que hi és, però sí que és cert que esperava que, després dels anys que en realitat Esquerra Republicana està al Govern, alguna cosa més de propostes per fer allò que no feia el seu soci de govern en tindria. Ara tenen tot el Govern per vostès i, hi insistim, una majoria de trenta-tres diputats i diputades aquí que, per poder sumar suports per poder desplegar les polítiques d'habitatge, aquestes que comenta també a nivell legislatiu i sobretot a nivell pressupostari, necessitarà necessàriament buscar aliances.

I nosaltres l'hi diem molt clar: la primera mostra de voluntat d'aquest canvi de model la volem veure als pressupostos, i s'ha de notar molt clarament –molt clarament. S'ha de notar molt clarament com pensa fer front a l'emergència habitacional i a les llistes d'espera de les meses d'emergència. I això vol dir, com a mínim, cinc mil habitatges pel 2023 que s'incorporin al parc de la Generalitat. Per diferents mecanismes: per tanteig i retracte, per cessió d'entitats que tinguin pisos buits, per finalitzar construccions... Però com a mínim cinc mil haurien d'estar en aquest any, que

ja es puguin incorporar al parc d'habitatge de la Generalitat en les seves diferents fases. I això fins ara no ho hem vist. I creiem que seria un avenç significatiu.

Un avenç significatiu seria arribar *de veritat* als 1.000 milions de pressupost que van pactar amb la CUP per la investidura del president Aragonès i que no s'han complert mai, no s'han complert fins ara, perquè el que hi ha als pressupostos d'aquest any eren 700 i escaig i «si arriben més diners, ja veurem si ampliem el d'habitatge». Han arribat més recursos, la Generalitat reconeixia l'altre dia que havien arribat recursos extres, no s'han augmentat els recursos d'habitatge.

Per tant, el primer gran moment on ho veurem és en els pressupostos. I per això jo li he insistit molt, què pensa prioritzar en els seus pressupostos? Pensa fer un salt qualitatiu en l'aposta per l'ampliació del parc públic de la Generalitat de Catalunya? Ho constataran, les xifres? Com pensa donar resposta..., amb quins diferents mecanismes pensa donar resposta a les meses d'emergència?

Perquè ha parlat de mobilització de pisos buits, però llavors ha posat com a exemple de mesures els inspectors que ha anunciat el Departament d'Empresa. Això no és per pisos buits, això és per lloguer social. Per tant, no estem entomant el tema de pisos buits; és una altra cosa, això és per evitar que hi hagi més gent a les meses d'emergència.

Com el Reallotgem, que no està funcionant. El Reallotgem necessita una revisió de dalt a baix, perquè no s'està treballant amb els petits propietaris abans d'arribar a la situació de desnonament, justament perquè no hi ha personal des de la Generalitat de Catalunya que treballi amb els petits propietaris per evitar la situació d'haver de desnonar a qui no li pot pagar el lloguer, perquè s'està esperant a que tinguin una ordre de desnonament a trenta dies per poder aplicar el Reallotgem. I això ja genera molta angoixa i molta incertesa a les famílies, i moltes vegades fa que el petit propietari directament ja no vulgui això, perquè està ja tan cansat del procés que el que vol és tancar fase. Tot això no s'està fent.

L'impost de pisos buits. Quina és la seva proposta perquè realment sigui un element dissuasori de tenir un pis buit? Perquè si al final el que acaben pagant és tan poc, potser és que no passa res per tenir pisos buits.

El registre de grans tenidors que hi ha a la llei, també, que vam aprovar l'any passat..., ai, perdó, a inicis d'aquest any, en quin punt està? Perquè el registre de grans tenidors ajuda a aplicar totes les altres normes, la de lloguer social, la de pisos buits, l'impost... Com ho tenim això? Hem de continuar tenint la gent de *Crític* trencant-se les banyes per aconseguir les dades i, a més a més, amb la cambra de la propietat posant-los recursos perquè no puguin accedir a aquestes dades. Necessitem tenir aquest registre de grans tenidors.

El de pisos buits. Vostè també deu saber que un dels grans problemes dels pisos buits és que per certificar que és un pis buit cal una inspecció constant. S'augmentaran els recursos d'inspecció per garantir que els pisos estan buits, que no estan complint la funció social i que, per tant, s'aplicaran totes les altres lleis?

El tema dels ajuts de lloguer i la llei estatal. Jo hi estic molt d'acord. Vostè ens ha dit que ens trobarem i sap que ens trobarem. De fet, ho ha dit tant l'alcalde de Barcelona com el nostre president del grup a Madrid. Si no hi ha una regulació efectiva de lloguers i si no hi ha una alternativa als desnonaments, nosaltres no hi serem en aquesta llei. I, de fet, és una llei que s'està negociant a marxades entre nosaltres i el nostre soci de govern majoritari, que és el Partit Socialista. I, bé, no és cap sorpresa saber que aquest tema els hi costa bastant. Però nosaltres hi estarem, allà ens trobaran. Esperem que vostès també facin el pes que tenen.

Però també sabem que la llei catalana va sortir amb un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que sabíem que probablement al Constitucional li duraria. El que va tenir de bo aquella llei és que va estar en marxa durant un any i mig i, en un any i mig, va demostrar que funcionava. Això jo crec que va ser una sorpresa per alguns dels grups que van signar aquella llei que s'esperaven que el Constitucional la

tombés de seguida i, llavors, no entrés mai en vigència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I es van trobar que sí. Per tant, en el tema de la regulació dels lloguers i en la llei estatal, ens trobaran.

I, conseller –i acabo, presidenta–, espero que realment aterri més i espero que en la proposta de pressupostos que en algun moment vulguin presentar es noti aquest canvi de model.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, per la rèplica, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Segovia, jo crec que el resum seria més resposta d'emergència en un moment d'increment de necessitats, més protecció social al costat de les famílies perquè l'ajuda arribi a tothom qui la necessita, més accés a l'habitatge assequible per les rendes mitjanes i arreu del territori, i més rehabilitació, millora de la qualitat del parc, manteniment, accessibilitat i eficiència energètica.

I, evidentment, tot això passa per millorar la gestió actual, no?, sempre hi ha marge de millora, la millora de l'eficàcia, el marge de millora en els procediments –que hi són segur, segur que hi són–; passa per la capacitat política d'arribar a acords amplis no només amb els grups parlamentaris, sinó fora d'aquesta cambra, amb agents socials, amb gent diversa, i, evidentment, passa pels recursos, evidentment. I, per tant, compartim que en l'àmbit pressupostari serà a on veurem com podem anar avançant cap a aquest horitzó dels 1.000 milions d'euros pressupostaris i del quinze per cent d'habitatge públic, no? I vostè em diu: «Bé, ha dit això...» Jo no li he dit que els dinou inspectors siguin per mobilitzar habitatge; ho he posat com a exemple de com podem intentar que hi hagi gent que està en risc i que nosaltres ens posem al seu costat.

La mobilització de l'habitatge públic bàsicament passa per la capacitat de la utilització de les eines legislatives que tenim, com vostè apuntava en el primer moment, davant dels grans tenidors i poder incorporar habitatge públic al sistema.

També és veritat que hem de ser conscients de la realitat d'aquest habitatge que tenen els grans tenidors. Ho dic perquè, per experiència viscuda, i segur que a vostès allà on governen també els hi han traslladat, les condicions de l'habitatge públic..., no de l'habitatge públic, futurament públic, que està en mans d'aquests grans tenidors..., n'hi ha divers, per ser generós i optimista, i molts en situació que tampoc et resolen de manera immediata la situació. Però això no vol dir que no ens ho haguem de plantejar i que no haguem de veure quins podem incorporar de manera immediata i posar a disposició de manera immediata, en quins hi haurem d'actuar per tal de que puguin estar disponibles. I, per tant, fer aquesta valoració de riscos. Però el compromís en intentar mobilitzar el màxim de recursos habitacionals en mans dels grans tenidors per posar-los a disposició de la ciutadania d'aquest país hi és.

Eines per treballar. Crec que tenim capacitats i instruments potents en el departament per poder fer una política de promoció de l'habitatge públic diferent. Jo crec que l'Incasòl és una eina que, si som capaços d'orientar-la en aquest sentit, pot ser molt interessant. I la voluntat és aquesta.

Per tant, jo crec que tenim un repte brutal al davant, tenim la capacitat limitada, com totes les administracions, perquè són limitades, i la responsabilitat de que d'aquestes capacitats limitades en traguem el màxim possible. I això des del conseller i l'equip que hi ha i que hi haurà a la conselleria ho tenim especialment clar.

Per tant, jo crec que en una primera intervenció he deixat clar quines són les principals línies polítiques que voldrem entomar des del departament en l'àmbit d'habitatge, i fins i tot alguna concreció, que espero que puguem aprofundir en els propers dies i setmanes.

Moltíssimes gràcies, diputada; gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el punt quinzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpel·lació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat

300-00230/13

I té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Vicepresidenta, diputats, diputades, el sistema neoliberal fa aigües per tot arreu, ens manté en una crisi permanent. El sistema s'esforça a fer-nos creure que les crisis són cícliques, que inclús tenen un component natural, que són inevitables, però el cert és que això no és així. La crisi és perpètua i sistemàtica, però la sort que tenim és que són evitables.

Aquest dia ja parlàvem de les crisis bancàries, de les fallides de les entitats de crèdit, del despropòsit de la Sareb, i posàvem sobre la taula una alternativa, un model alternatiu a aplicar per fer front a aquesta fallida. Avui anem amb l'habitatge.

L'habitatge, avui, és un dels problemes més grans que tenim. Engels ja ho deia, que la penúria de l'habitatge no és peculiar del moment present, que és una constant al llarg dels anys. Avui, però, podem veure millores en salut, en educació, però en habitatge, en canvi, no només no notem cap millora, sinó que les coses empitjoren.

Des de la CUP també hi ha una alternativa a l'agenda que s'aplica per part dels partits polítics convencionals. Aquest model passa, evidentment, per sortir de la roda del hàmbster del reials decrets del Govern central, de moratòries, que no fan més que posar pedaçs; passa per sortir del marc de les polítiques d'emergència, que intervenen des de l'assistencialisme. Cal actuar molt abans, abans que es caigui en les situacions de vulnerabilitat, que es tornen situacions absolutament cronificades.

Nosaltres som conscients de les limitacions del model autonòmic, aquest, de fireta, en el que ens trobem immersos, que ens fa, per una banda, que se'ns reconeguin competències exclusives pròpies, però que al mateix temps tot quedi en paper mullat perquè el Tribunal Constitucional ens ho declara tot inconstitucional. I no només pels recursos que presenta la dreta, sinó també pels recursos que venen de la mà del Govern central socialista.

També som conscients que els diners els té l'Estat, que és l'Estat qui fa els *planes estatales de la vivienda*, amb nocturnitat, sense consultar-ho amb ningú. I també som conscients de l'infrafinançament. Però nosaltres, en aquest marc, continuem apostant per mesures estructurals: increment potent del parc públic, una llei d'arrendaments urbans dins del Codi civil de Catalunya que estableixi lloguers de llarga durada, indefinits, com el model alemany, i per rendes limitades, perquè no pot ser que avui el salari mínim sigui de mil euros i els lloguers que es paguin a determinades ciutats siguin superiors a aquesta quantitat; i que, si us plau, es faci fora les entitats de crèdit, els fons d'inversió, de la condició de arrendadors; si un cas, que es dediquin a comprar obres d'art, que comprin or, però que no es dediquin a gestionar els elements de primera necessitat, perquè els elements de primera necessitat serveixen per assegurar vida, no per assegurar rendibilitat.

I, bé, dins d'aquestes mesures estructurals que nosaltres plantegem, també en tenim una altra, que passa per la dissolució de les cambres de la propietat, una proposta que nosaltres entenem que pot ser compartida quasi per la majoria d'aquest Ple, jo m'atreiria a dir per gairebé tothom, i qui no la comparteixi, doncs, haurà d'explicar molt bé el seu posicionament. Per què? Doncs perquè és de sentit comú; és de sentit comú demanar la seva dissolució perquè defensen un interès particular per sobre

l'interès públic –al servei dels propietaris, anuncien, a la seva pàgina web–; perquè no han contribuït, ni s'espera que ho facin en el futur, a treballar per millorar les condicions d'accés a l'habitatge. I això que hi ha un problema amb l'accés a l'habitatge, que està compartit per tots els discursos que es fan en aquesta cambra. I perquè no els hi demanem, en aquest cas, que superin cap marc legal; tothom s'ha de sentir còmode perquè, si apliquem el marc autonomista, es pot acordar la dissolució de les cambres de la propietat.

A Catalunya, avui, hi ha una desena de cambres de la propietat, repartides pel territori, que totes elles actuen en una espècie de confederació, que és el Consell de Cambres. Però què són les cambres de la propietat? Doncs, mirin, després del llarg hivern del franquisme i del procés autonomista, es va dictar un decret, el 240, als anys noranta, que les reglamentava i els hi donava la condició de corporacions de dret públic. I el mateix any, al cap d'uns mesos, es dicta un altre decret, que mantenia la regulació, però els feia desaparèixer aquesta qualificació de corporacions de dret públic, una curiosa ambigüïtat, perquè deixava la cosa en una espècie d'espai vaporós, no?, de llimbs, que, evidentment, no els hi descobriré res si els hi dic que depèn de quines coses estan regulades fins al detall més mil·limètric i, en canvi, en altres, doncs, tot queda obert. I és una de les coses que té el sistema capitalista: burocràcia exhaustiva pels més febles i, en canvi, desregulació pels privilegiats. Doncs aquí en tenim un exemple.

En qualsevol cas, a les cambres de la propietat se'ls hi atorga tàcitament la naturalesa d'ens públic perquè pegen del Departament de Política Territorial, en el seu dia, i, avui, del Departament de Territori, i els seus actes, en determinats casos, poden ser sotmesos a revisió per la via administrativa.

I què comporta, això? Doncs comporta una situació privilegiada, comporta tenir certs ajuts públics, comporta certes exempcions de l'impost de societats, comporta «disfrutar» d'un patrimoni i tenir incidència important en els processos de presa de decisions per part de l'Administració. Són òrgans «de consulta i de col·laboració», diu expressament el decret. Si tenen aquesta pota pública, quina finalitat pública defensen les cambres? Perquè el decret diu textualment que defensen els interessos econòmics i corporatius dels seus associats, que són els propietaris. No defensen polítiques públiques d'habitatge, no defensen cap concepte d'interès general, sinó que defensen un interès sectorial. De fet, també es dediquen a vendre pisos i a fer d'agents immobiliaris. Per tant, quin sentit té que les mantinguem com a ens semipúblic?

El que ens trobem és que vivim en una dialèctica, una fricció constant entre aquells que són partidaris de defensar el dret a la propietat com un dret absolut, quasi diví, natural, de les lleis naturals, i altres que situen el dret de l'habitatge com un dret de configuració legal, que és un dret flexible i que som els legisladors els que diuen què és el dret de propietat. I aquí hi ha una dialèctica que va xocant en l'opinió pública, en els processos legislatius. I clar, aquí tenim, per una banda, els llobbistes de la propietat, que juguen amb avantatge. Ells estan sostinguts parcialment per recursos públics i defensen l'interès privat, defensen el lucre dels propietaris, i, en canvi, els que treballen per l'interès comú no tenen aquesta posició d'òrgan de consulta de l'Administració ni aquesta estructura de mitjans, ni de personal. I això és profundament injust, no troben?

Les cambres de la propietat generen constantment opinió pública en contra de qualsevol iniciativa del Govern o legislativa que surti d'aquesta cambra que vulgui millorar l'accés a la propietat; participen en processos legislatius sempre per mostrar la seva disconformitat, i una cosa molt important: tenen accés a moltes dades. L'Incasòl té delegades a les cambres de la propietat la tasca de registre, de dipòsit, de gestió de les fiances, que recordem que en els arrendaments són obligatòries, relatives als contractes de lloguer. I la recopilació de les fiances ens dona molta informació, moltes dades. Si són més o menys els contractes firmats, els imports de les

rendes, el nombre de residents en els pisos, quins pisos buits, quins estan en mans de grans tenidors, quins habitatges d'ús turístic hi ha... I aquestes dades estan en mans de les cambres de la propietat. I aquestes cambres de la propietat no només no sistematitzen aquestes dades, perquè no tenen cap tipus d'interès en sistematitzar aquestes dades, sinó que no recullen tota una sèrie d'ítems que precisament ens serien molt necessaris per fer polítiques d'habitatges. Per tant, les fiances, s'ha acabat que estiguin gestionades per les cambres, i les ha de gestionar directament l'Incasòl. I avui en dia, amb el món digital, és fàcilment, això, assequible a través d'internet.

Per tant, tenim dues opcions: o es dissolen com es van dissoldre en el seu dia els sindicats verticals, es busca la necessària sortida dels seus treballadors, digna, i el seu patrimoni retorna a mans públiques i els seus béns es destinen al moviment per l'habitatge, com la seu de Via Laietana i altres seus, o bé es reconverteixen, se'ls canvia la seva finalitat i es converteixen en cambres de llogaters per compensar els anys, podem dir les dècades, que s'ha treballat injustament per una de les parts en aquest xoc constant de com entenem el dret a la propietat.

I perquè ningú tingui la temptació de veure en les cambres de la propietat una institució que sigui necessària en termes d'institucions pròpies de Catalunya, ja els hi avancem que això no és així de cap de les maneres, que el franquisme es va encarregar de cuidar molt bé les cambres de la propietat. I de fet, bé, últimament, que s'han fet les alegacions a aquest projecte de Codi civil de Catalunya, doncs, són interessants les alegacions presentades per les cambres, on diuen textualment que el dret a l'arrendament no és un dret històric de Catalunya, que no es pot apartar de la llei espanyola, que això no ens toca legislar-ho a nosaltres... Per tant, d'institució que valgui la pena conservar en termes històrics, de cap de les maneres.

Per tant, diputats, diputades, els emplacem que, al proper Ple, quan presentem la moció per la dissolució de les cambres de la propietat, hi votin favorablement.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per la resposta, té la paraula el senyor Juli Fernández i Oliveres, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies... *(El conseller estossega.)* Perdó. Gràcies, vicepresidenta. Diputada Vinyets, gràcies per la seva intervenció. Permetin-me començar per la part... *(el conseller torna a estossegar)* –perdó, eh?, ja porto una estona...; ho sento–, per la intervenció més genèrica en l'àmbit d'habitatge, que vostè apuntava a algunes línies i que m'agradaria posar-hi una mica d'accent, perquè crec que compartim i hem compartit en molts moments feina, i m'agradaria poder-la seguir treballant amb vostès.

Jo crec que la visió que explicava jo abans i que són les línies principals, com és l'increment del parc públic d'habitatge, ja sigui a través de la mobilització del parc d'habitatge buit que tenim en el país o, doncs, a través de la construcció i promoció d'habitatge públic de lloguer, ho compartim plenament, i alhora, no només de paraula, sinó amb fets compartits en votacions en aquest Parlament; també la limitació de rendes del lloguer com a camí per tal de que puguem garantir el dret a l'habitatge per la gent del nostre país. Per tant, el meu oferiment a poder treballar, a poder interlocutar i a poder buscar camins, com li deia abans a la senyora Segovia o en la intervenció prèvia, d'infraestructures, al senyor Terrades. Crec que, i ho he anat dient en totes les intervencions al llarg del dia, buscar consensos per teixir alternatives és el més important. Si no tenim aquests consensos, si no tenim aquestes majories, les alternatives que vulguem construir són febles. I, per tant, segur que tindrem aquesta capacitat.

En l'àmbit concret de les cambres i de qualsevol altre instrument o organisme que tinguem, jo crec que és important treure el màxim de la gestió, ser el màxim d'eficients i a més a més valorar sempre totes les intervencions en base a l'interès ge-

neral. I jo crec que aquest és el camí que ens ha de poder guiar a l'hora de prendre decisions.

Fer un apunt, eh? Les cambres de la propietat són òrgans tutelats per la Generalitat, però no en formen part, del Govern. M'agradaria dir-ho explícitament perquè, si no, pot semblar que siguin espais de decisió governamental o que tinguin capacitat de prendre decisions des del punt de vista del Govern.

Per tant, nosaltres, com que l'abast de la proposta, doncs, hem de veure com avança i quines sumes és capaç d'abordar, tindrem la capacitat i estarem amatents per tal d'analitzar i de veure quines conseqüències això podria tenir, i, sobretot, sempre, com li deia abans, des del punt de vista de l'interès general.

Moltíssimes gràcies, diputada; moltíssimes gràcies, diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Conseller, jo li agraeixo molt la seva resposta. De fet, era una resposta complicada. Vostè diu «òrgans tutelats». I és que, de fet, aquest és el problema, que és tan complicat aclarir..., no? Vull dir, vostè ha tingut certa dificultat. Jo també l'he tinguda presentant aquesta interpellació, no?, perquè aquesta dificultat està buscada. Com deia, estem en un espai vaporós. Doncs, efectivament, són òrgans tutelats. Però això d'«òrgans tutelats», què vol dir? Que s'ha de fiscalitzar per part de la Sindicatura de Comptes? Que no s'ha de fiscalitzar? Perquè la Sindicatura de Comptes no els ha fiscalitzat mai. Bé, l'any 85 sí, va fer un informe, però després, posteriorment, no en va fer cap.

Llavors, hem de sortir d'aquesta situació, no?, de cosa no clara i clarificar. I crec que anem bé si tenim en compte que ja tenim part de la feina feta, perquè vull recordar... I per això, quan abans em referia a que crec que serà un marc compartit per la majoria de la cambra, jo vull recordar que l'any 2002 ja es va presentar una proposició de llei en aquest Parlament, precisament, per procedir a la dissolució i liquidació de les cambres de la propietat urbana de Catalunya. Va ser el 2002, en època de govern convergent. Aquesta proposició de llei la va presentar el Partit Socialista, i en la seva exposició de motius precisament diu textualment que l'existència de les cambres de la propietat urbana constitueix un important perjudici pels interessos públics, econòmics i socials del conjunt de la ciutadania. Per tant... No només diu això a l'exposició de motius, sinó que diu que s'ha de fer una comissió de liquidació, que després s'ha de fer un inventari de béns, què s'ha de fer amb el personal adscrit...

Per tant, part de la feina ja està feta, i el que ens cal ara és tornar a posar fil a l'agulla, agafar aquella proposició de llei que, en el seu moment, el 2002, ja es va posar sobre la taula, es va entrar per registre, i que de forma inexplicable es va retirar, i, doncs, portar-ho, no?, a consideració d'aquest Ple, i, com m'hi he referit abans, aprovar d'una vegada per totes la dissolució, fer un inventari dels béns que han estat adscrits a la cambra –quins són públics, quins són privats; o sigui, un *debe* i un *haber*– i sobretot sobretot sortir de la situació d'inseguretat, de marc regulador absolutament obscur, en què ens trobem en aquest moment, i, sobretot, tornar a recuperar per la gestió pública totes aquelles dades que avui en dia estan en mans de la cambra de la propietat, i aquestes dades, precisament, no són sistematitzades, no són utilitzades per intentar millorar les polítiques d'habitatge que es fan en aquest país.

Per tant, diputats i diputades, com ja els hi he demanat abans, doncs, agraiem que, quan presentem aquesta moció, al proper Ple, tots hi votin a favor, perquè, com deia, és un tema de sentit comú; perquè històricament el Partit Socialista ja va tenir aquesta idea, ja va veure la necessitat de procedir a la dissolució; perquè d'un govern republicà no entendríem que s'optés per una altra postura; perquè per un grup com

Junts, que ja ha deixat, no?, segons diuen, enrere l'herència dels anys passats, i perquè avui en dia és la decisió més bona per garantir una correcta política d'habitatge. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per la rèplica, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Vinyets, permeti'm reiterar el que li he plantejat al començament, l'oferiment. És cert –vostè ho deia, eh?–, és un espai específic, molt específic, amb, doncs, segurament, un coneixement que és millorable. I, per tant, tot el que sigui millorar, nosaltres estem a la disposició per treballar-ho.

Però sí que permeti'm que..., és a dir, la qüestió de les dades –si la recullen les cambres de la propietat i tot plegat– és una qüestió jo crec que extremadament delicada i que compartim, que hem de tenir la capacitat de, passi el que passi i el Parlament de Catalunya en la seva activitat legislativa decideixi, doncs, tenir la seguretat de que són dades que tenim la capacitat de compartir, de treballar de manera exhaustiva i oberta i de posar-les al servei de l'interès general.

Jo crec que, en totes les decisions que hem de prendre –i en aquesta també–, el que ha de prioritzar les decisions preses és la mirada de l'interès general, sobretot en aquests espais que són barreja públic-privat i que tenen algunes, a vegades, dificultats, i que fins i tot aquestes dificultats, a vegades, a qui acaben afectant més és el mateix interès privat que tenen aquests espais. Per tant, com més clarificat sigui tot, molt més senzill per tothom.

Per tant, com els he dit abans, a disposar per treballar en les polítiques d'habitatge, en les polítiques sobretot d'accés, sobretot de mobilització del parc, a treballar per la gent d'aquest país, que viu una situació molt complicada. Ho hem fet en altres àmbits, ho hem fet en altres ocasions, i crec que tindrem capacitat de posar-nos d'acord amb vostès, de posar-nos d'acord amb molts altres grups d'aquesta cambra, com ho hem fet amb la ILP 24/2015, com ho hem fet en la darrera llei d'habitatge, i de ben segur que ho continuarem fent.

Moltíssimes gràcies a tots i a totes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies, conseller.

Doncs, acabats els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i dotze minuts.